

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 966/2025
17.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Бојане Пауновић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Саше Крстића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног Саше Крстића, адвоката Милоша Мршовића и АА, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 1К.бр.300/24 од 26.11.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 240/25 од 29.04.2025 године, у седници већа одржаној дана 17.09.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Саше Крстића, адвоката Милоша Мршовића и АА, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 1К.бр.300/24 од 26.11.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 240/25 од 29.04.2025 године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 1К.бр.300/24 од 26.11.2024. године окривљени Саша Крстић је оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 3 (три) месеца у коју му се урачунава време проведено у задржавању од 05.03.2024. године до 07.03.2024. године и време проведено у притвору од 29.03.2024. године па до упућивања окривљеног у Завод за извршење кривичних санкција. Према окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета и то 823,60 грама опојне дроге хероин са кофеином и парацетамолом и 1005,52 грама смеше кофеина и парацетамола, а који се по правноснажности пресуде имају уништити. Окривљени је ослобођен дужности плаћања трошкова кривичног поступка и паушала и одређено је да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 240/25 од 29.04.2025 године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у

Београду и бранилаца окривљеног Саше Крстића, адвоката Милоша Мршовића и АА, па је потврђена пресуда Вишег суда у Београду 1К.бр.300/24 од 26.11.2024. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног Саше Крстића, адвокати Милош Мршовић и АА, због повреда закона из члана 16. став 4. и члана 438. став 2. тачка 1) и 3) ЗКП, те због повреде одредбе члана 40. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни суд сходно члану 492. ЗКП усвоји поднети захтев, те да укине у целини или делимично пресуде Вишег суда у Београду 1К.бр.300/24 од 26.11.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 240/25 од 29.04.2025 године и предмет врати на поновно суђење, с тим да се нови претрес одржи пред измењеним већем или да преиначи у целини или делимично наведене пресуде, као и да сходно члану 488. став 3. ЗКП одреди да се прекине извршење правноснажне пресуде.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, браниоци окривљеног Саше Крстића у поднетом захтеву истичу да се побијана осуђујућа пресуда заснива искључиво на незаконито прибављеном доказу и то на записнику о претресању стана, а који је сходно одредбама чланова 16. став 1. и 84. став 1. ЗКП требало издвојити из списка предмета. Као разлог незаконитог прибављања наведеног записника, браниоци истичу да се наредба за претресање стана односи на објекат у улици ... број ..., а да окривљени Саша Крстић има пријављено пребивалиште у улици ... број ..., а из чега по браниоцима произилази да су полицијски службеници претресли кућу за коју заправо нису имали наредбу суда.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер записник о претресању стана и других просторија МУП РС ДП ПУ за град Београд УКП Одељење за борбу против дрога од 05.03.2024. године и по својој садржини и по начину прибављања представља законит доказ на којем је суд могао засновати побијану правноснажну пресуду. Наиме, наведени записник је резултат законито спроведене доказне радње претресање стана и других просторија која је предузета у складу са одредбама чланова 155. и 156. ЗКП и то од стране овлашћених службених лица МУП РС УКП Одељење за борбу против дрога, у присуству два пунолетна грађанина као сведока, по наредби за претресање стана и

других просторија судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кшп.Пов.бр.315/24 од 04.03.2024. године, а која је донета на образложени захтев Вишег јавног тужиоца у Београду Ктр.1366/24 од 04.03.2024. године. Имајући у виду да је у наведеној наредби, у смислу одредбе члана 155. став 2. тачка 2) ЗКП, као предмет претресања јасно и прецизно означен стан и друге просторије на адреси у Београду, ГО Звездара, улица ... број .. које користи окривљени Саша Крстић са пребивалиштем на наведеној адреси, те имајући при томе у виду да из записника о претресању стана и других просторија произилази да је у конкретном случају извршен претрес куће на коју се односи наведена наредба суда и у којој окривљени Саша Крстић живи и чији је власник и држалац, као и да је наведени записник окривљени као држалац стана потписао без примедби, то околност да у наредби о претресању стана и других просторија поред кућног броја .. није наведена и ознака Б не доводи у сумњу законитост предузете радње и у том смислу није споран идентитет објекта као одлучна чињеница за издавање наредбе.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног у делу у којем као незаконито прибављен доказ означавају записник о прегледу отвореног простора, истицањем да је исти резултат незаконитог поступања од стране полиције, пошто се не ради о радњи прегледа отвореног простора, већ су полицијски службеници у конкретном случају предузели доказну радњу претресања ограђеног дворишта са кућом који су у власништву физичких лица, при чему није постојала наредба за претресање, нити су власници обавештени о наведеном претресању, нити је прибављена њихова сагласност, а такође је у записнику погрешно наведена адреса ..., иако је у питању приватни посед на адреси у улици ... број .., при чему се по ставу браниоца не може радити о увиђају места у смислу одредбе члана 136. ЗКП.

Истоветни наводи везано за незаконитост записника о прегледу отвореног простора били су истакнути и у жалби бранилаца окривљеног Саше Крстића, адвоката Милоша Мршовића и АА, те су били предмет разматрања Апелационог суда у Београду који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалбама изјављеним против првостепене пресуде Вишег суда у Београду 1К.бр.300/24 од 26.11.2024. године. Апелациони суд у Београду као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 3. другостепене пресуде Кж1 240/25 од 29.04.2025. године изнео разлоге, које Врховни суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Осталим наводима бранилаца окривљеног везано за записник о претресању стана и других просторија МУП РС ДП ПУ за град Београд, УКП Одељење за борбу против дрога од 05.03.2024. године, а у којима браниоци истичу да је сведок претреса ББ слабовид и члан Републичког савеза слепих, се, по налажењу Врховног суда, не оспорава законитост наведеног записника о претресању стана и других просторија, већ се фактички само оспорава подобност ББ да у својству сведока учествује у доказној радњи претресања стана и других просторија, а што није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његових бранилаца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, па стога Врховни суд ове наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног није посебно разматрао.

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Саше Крстића у осталом делу је одбачен.

Наиме, браниоци окривљеног у осталом делу захтева као разлог његовог подношења наводе повреду одредбе члана 16. став 4. ЗКП, истицањем да суд није побијану пресуду којом је окривљеног Сашу Крстића огласио кривим и осудио за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ засновао на чињеницама у чију извесност је уверен на несумњив и поуздан начин. Поред тога, браниоци окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводе и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП. Осим тога, браниоци окривљеног у поднетом захтеву истичу и да су нејасни и контрадикторни разлози које је првостепени суд дао у образложењу побијане првостепене пресуде везано за поступање полицијских службеника приликом сачињавања записника о претресању стана и записника о прегледу отвореног простора, а који наводи бранилаца окривљеног би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Такође, браниоци окривљеног у поднетом захтеву истичу и да другостепени суд није у образложењу побијане другостепене пресуде оценио све жалбене наводе одбране и то посебно оне којима се указује да је првостепена пресуда заснована на незаконитим доказима, а који наводи бранилаца окривљеног би по налажењу овога суда представљали повреду одредбе члана 460. став 1. ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да браниоци окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побијају и због повреда одредаба члана 16. став 4, члана 438. став 2. тачка 2) и 3) и члана 460. став 1. ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законски разлог због којег је у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовим браниоцима због повреде закона, то је Врховни суд захтев бранилаца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Браниоци окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводе и повреду одредбе члана 40. Устава Републике Србије, истицањем да је окривљеном повређено право на неповредивост стана.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносиоци захтева за заштиту законитости уз захтев нису доставили одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости нема прописан садржај, па је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у овом делу захтев одбацио.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости бранилаца окривљеног Саше Крстића, адвоката Милоша Мршовића и АА, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП захтев бранилаца окривљеног у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић